

به نظر شما کدام بیشتر بهره‌مند می‌شوند؟ نسیم که بر گل می‌وزد و از لطافت آن لذت می‌برد و با دامنی از بوی خوش راه خود را ادامه می‌دهد، یا گل که نرمی نسیم را بر نازکای گلبرگ‌هایش حس می‌کند و با آن شکفته می‌شود؟ خورشید وقتی در دریا تن می‌شوید، بیشتر لذت می‌برد یا دریا که چنگ در رشته‌های نور می‌زند و ذره‌ذره بالا می‌رود و آسمان را مهمان ابرهای زندگی‌بخش می‌کند؟ انسانی که درختی می‌کارد و آبی به پای آن می‌ریزد و از زیبایی آن بهره‌ور می‌شود، یا درختی که متولد و سیراب می‌شود؟ به‌راستی کدام؟

معماری امروز، ما را از آسمان و درخت و آب دور ساخته است و همین دوری، ما را افسرده و بدحال کرده است. و همین است که عیدها که آدم‌ها به طبیعت نزدیک‌ترند و آسمان را می‌بینند و درخت را و سبزه و آب را، این قدر بهترند. زودتر همدیگر را می‌بخشند، بیشتر می‌خندند و دست‌ودل‌بازترند. هوا همیشه قسمتی از ماست. هوایی هم که از طریق بازدم بیرون می‌دهیم، قسمتی از ماست. اگر هوا قابل دیدن بود، می‌دیدیم که چطور هوا همه ما را به هم پیوند می‌دهد. ما نمی‌توانیم خطی بکشیم و علامت بگذاریم که کجا هوا تمام می‌شود و ما شروع می‌شویم. هوا قسمتی از ماست؛ ما هوا هستیم. حیوانات اکسیژن می‌گیرند و کربن دی‌اکسید پس می‌دهند. گیاهان کربن دی‌اکسید می‌گیرند و اکسیژن آزاد می‌کنند. این تعادل برای میلیون‌ها سال ثابت مانده است. حالا ما انسان‌ها با قطع بی‌رویه درختان داریم این تعادل را به هم می‌زنیم. اگر شانس کمی به طبیعت داده شود، قدرت فوق‌العاده‌ای برای تجدید خود دارد. بعضی از مردم می‌گویند: حفظ محیط زیست هزینه گزافی دارد. آن‌ها می‌گویند چیزهایی مهم‌تر از دشت‌ها و رودخانه‌ها وجود دارند. اما چه چیزی می‌تواند مهم‌تر از این خانه گران‌بهایی باشد که همه ما در آن شریک هستیم؟! کاری که ما می‌توانیم انجام دهیم، این است که کمک کنیم طبیعت به کار خودش ادامه دهد.

پیامبر خدا(ص) هم فرموده‌اند: «زمین مادر شماست و با شما مهربان است» [النوادر راوندی، ص ۱۰۴]. شاید «روز درخت‌کاری» بهترین بهانه برای کمک به این چرخه معیوبی باشد که ساخته‌ایم.

مولانا:

دست‌ها بر کرده‌اند از خاکدان
از ضمیر خاک می‌گویند راز

این درختان‌اند همچون خاکیان
با زبان سبز و با دست نیاز